Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

23. juuli 2025*

Avalik teenistus – Ametnikud – Töölevõtmine – Vaba ametikoha teade – Komisjoni juhtivtöötajad – Kandidatuuri tagasilükkamine – Teise kandidaadi ametisse nimetamine – Töölevõtmise menetluse nõuetevastasus – Ilmne hindamisviga – Õigusvastasuse vastuväide – Õiguskindlus – Komisjoni presidendi volitus oma kabinetiülemale – Vastutus

Kohtuasjas T-613/23,

James Flett, elukoht Brüssel (Belgia), esindaja: advokaat L. Levi,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: M. Brauhoff ja A. Sauka, keda abistasid advokaadid D. Waelbroeck ja A. Duron,

kostja,

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: president R. da Silva Passos, kohtunikud N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (ettekandja) ja H. Cassagnabère,

kohtusekretär: ametnik P. Cullen,

arvestades menetluse kirjalikku osa,

arvestades 9. jaanuari 2025. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtuotsuse

1 Hageja James Flett palub ELTL artikli 270 alusel esitatud hagis esiteks, et tühistataks Euroopa Komisjoni 25. jaanuari 2023. aasta otsus, millega nimetati muu isik kui tema komisjoni õigusteenistuse kaubanduspoliitika ja Maailma Kaubandusorganisatsiooni töörühma juhtiva õigusnõustaja ametikohale (edaspidi „vaidlustatud otsus“), ning teiseks hüvitada kahju, mis talle selle otsusega väidetavalt tekitati.

Vaidluse taust

2 23. mail 2022 avaldas komisjon vaba ametikoha teate kaubanduspoliitika ja Maailma Kaubandusorganisatsiooni töörühma juhtiva õigusnõustaja ametikoha kohta – teade, milles sätestati ametikoha nõuetele vastavad hindamiskriteeriumid. Vaba ametikoha teates oli täpsustatud, et väljavalitud kandidaat võetakse tööle palgaastmele AD 14 või AD 15.

3 Pärast vaba ametikoha teate avaldamist kandideerisid sellele ametikohale kaheksa kandidaati, sealhulgas hageja.

4 Komisjoni eelvalikukomisjon intervjueeris 8. septembril 2022 neid kaheksat kandidaati. Vestlusel esitas eelvalikukomisjon kandidaatidele viis küsimust, et hinnata vaba ametikoha teates esitatud hindamiskriteeriumide täitmist ja anda igale kandidaadile punkte.

5 Ametisse nimetamise nõuandekomitee (edaspidi „nõuandekomitee“) valis 27. oktoobril 2022 eelvalikuaruande ja vastavate hindamistabelite alusel valikumenetluse esimeses etapis (edaspidi „esimene etapp“) välja kolm kandidaati, kes said kõige kõrgemad punktisummad, sealhulgas hageja, kellel oli kõige rohkem punkte. Need kolm kandidaati pidid seejärel osalema hindamiskeskuse katsetel ja vestlusel nõuandekomiteega valikumenetluse teises etapis (edaspidi „teine etapp“).

6 Hageja osales 22. novembril 2022 hindamiskeskuse katsetel, mis hõlmasid individuaalseid ja kollektiivseid ülesandeid ning põhjalikke vestlusi, mis keskendusid juhtimisoskustele. Selle alusel koostati iga kandidaadi kohta aruanne.

7 Hageja, nagu ka kaks veel menetlusse jäänud kandidaati, osales 1. detsembril 2022 vestlusel nõuandekomiteega. Teise etapi lõpus leidis nõuandekomitee, et hagejal ei ole „piisavaid pädevusi ega kogemust“, ja ei valinud teda välja vestluseks komisjoni presidendiga (edaspidi „president“). Ainult üks muu kandidaat, A, valiti sel vestlusel osalema.

8 Komisjon võttis 25. jaanuaril 2023 vastu vaidlustatud otsuse, millega A (mitte hageja) nimetati kaubanduspoliitika ja Maailma Kaubandusorganisatsiooni töörühma juhtiva õigusnõustaja ametikohale.

9 Hageja esitas 28. veebruaril 2023 vaidlustatud otsuse peale kaebuse.

10 Komisjon jättis 27. juunil 2023 vaidlustatud otsuse peale esitatud kaebuse rahuldamata (edaspidi „kaebuse rahuldamata jätmise otsus“).

Poolte nõuded

11 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– tühistada kaebuse rahuldamata jätmise otsus;

– mõista komisjonilt välja hüvitis talle tekitatud kahju eest;

– kohustada komisjoni esitama formaalse vabanduse ja võtma tagasi väite, et ta ei ole asjaomase ametikoha jaoks nõuetekohaselt kvalifitseeritud;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

12 Komisjon palub sisuliselt Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Üldkohtu pädevus teha otsus neljanda nõude kohta

13 Hageja palub komisjonil esitada formaalse vabanduse ja võtta tagasi väite, et ta ei ole asjaomase ametikoha jaoks nõuetekohaselt kvalifitseeritud.

14 Sellega seoses nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et Euroopa Liidu kohus ei saa Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade artiklil 91 põhineva õiguspärasuse kontrolli raames teha administratsioonile ettekirjutusi (9. detsembri 2020. aasta kohtuotsus GV *vs.* komisjon, T-705/19, ei avaldata, EU:T:2020:590, punkt 155, ja 30. aprilli 2025. aasta kohtuotsus EL *vs.* komisjon, T-325/24, ei avaldata, EU:T:2025:424, punkt 10).

15 Järelikult tuleb hageja nõue pädevuse puudumise tõttu rahuldamata jätta.

Hagi ese

16 Hageja palub tühistada vaidlustatud otsuse ja kaebuse rahuldamata jätmise otsuse. Ta väidab, et viimati nimetatud otsus sisaldab enamat kui lihtsalt vaidlustatud otsuse muutmata jätmist, ilma et ta oma väidet täpselt põhjendaks.

17 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade artikli 90 lõikes 2 ette nähtud halduskaebus ja selle otsene või kaudne rahuldamata jätmine lahutamatu osa keerulisest menetlusest ning on vaid hagi esitamise eeltingimus. Neil asjaoludel esitatakse formaalselt kaebuse rahuldamata jätmise otsuse vastu suunatud hagi tegelikkuses selle isikut kahjustava meetme peale, mille peale kaebus esitati, välja arvatud siis, kui kaebuse rahuldamata

jätmise otsuse ulatus on erinev selle akti ulatusest, mille peale kaebus esitati (vt 11. novembri 2020. aasta kohtuotsus AD *vs.* ECHA, T-25/19, ei avaldata, EU:T:2020:536, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

18 Lisaks, võttes arvesse asjaolu, et kohtueelne menetlus on oma laadilt arenev, ei kujuta kaebuse sõnaselge rahuldamata jätmise otsus, mis sisaldab vaid lisatäpsustusi ja piirdub seega varasema otsuse muutmata jätmise põhjuste üksikasjaliku esitamisega, endast isikut kahjustavat meedet. See, et kohtueelne menetlus on arenev menetlus, tähendab siiski, et neid lisatäpsustusi tuleb vaidlustatud akti õiguspärasuse hindamisel arvesse võtta (7. septembri 2022. aasta kohtuotsus Migadakis *vs.* ENISA, T-507/21, ei avaldata, EU:T:2022:507, punkt 13).

19 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et kaebuse rahuldamata jätmise otsusega jäeti vaidlustatud otsus muutmata, tuues välja selle põhjendused. Asjaoluga, et komisjonil tuli vastuseks hageja kaebuses eitatud argumentidele täpsustada vaidlustatud otsuse põhjendusi, ei saa põhjendada seda, et kaebuse rahuldamata jätmise otsust peetaks iseseisvaks aktiks, mis kahjustab hageja huve.

20 Järelikult, kuna kaebuse rahuldamata jätmise otsuse peale esitatud tühistamisnõuetel ei ole iseseisvat sisu, tuleb hagi pidada vormiliselt esitatuks vaidlustatud otsuse peale, mille põhjendusi on täpsustatud kaebuse rahuldamata jätmise otsuses. Vaidlustatud otsuse õiguspärasust tuleb seega analüüsida kaebuse rahuldamata jätmise otsuses sisalduvaid põhjendusi arvesse võttes (vt selle kohta 2. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Veit *vs.* EKP, T-474/18, ei avaldata, EU:T:2020:140, punktid 24 ja 25).

Tühistamisnõuded

21 Hageja esitab oma hagi põhjendamiseks neli väidet. Esimese väite kohaselt on rikutud töölevõtmise menetlust reguleerivaid sätteid ja hea halduse põhimõtet. Teise väite kohaselt on tehtud ilmselgeid hindamisvigu. Kolmanda väite kohaselt on õigusvastane komisjoni otsus soolise võrdõiguslikkuse poliitika kohta, mis sisaldub 30. septembril 2020 Brüsselis (Belgia) toimunud komisjoni 2351. koosoleku protokollis (PV(2020) 2351 final, 11. november 2020) (edaspidi „võrdõiguslikkuse poliitika otsus“). Neljas väide puudutab asjaolu, et presidendi otsus delegeerida A-ga vestlemiseks oma volitused oma kabinetiülemale, ei ole põhjendatud teenistusega seotud ülekaalukate põhjustega ja rikub õiguskindluse põhimõtet.

Esimene väide, et ei ole järgitud töölevõtmise menetlust reguleerivaid sätteid ja on rikutud hea halduse põhimõtet

22 Esimeses väites leiab hageja, et komisjon eiras komisjoni 26. oktoobri 2004. aasta otsuse SEC(2004) 1352/2, millega kehtestatakse kõrgemaid juhtivtöötajaid puudutav poliitika (edaspidi „kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitlev otsus“), punkte 5.2.6 ja5.2.7 ning nõuandekomitee kodukorra artikli 1 lõiget 1. Igal juhul leiab hageja, et komisjon rikkus hea halduse põhimõtet.

23 Esiteks pidi nõuandekomitee vastavalt kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punkti 5.2.6 teisele lõigule koostama lühinimekirja, mis sisaldab kõiki kandidaate, kes on vaba ametikoha teates avaldatud kriteeriumide kohaselt ametikoha jaoks nõuetekohaselt kvalifitseeritud. Sellega seoses leiab hageja, et kuigi nõuandekomitee võis piirata nimekirja „kandidaatide rühmaga“, ei võimaldanud see tal käesoleval juhul jätta sellesse nimekirja ühtainsat kandidaati, tegutsemata sealjuures õigusvastaselt või hõlmamata oma otsuses menetluse kuritarvitamist.

24 Lisaks rõhutab hageja, et nõuandekomitee kinnitas esimeses etapis, et hageja on nõuetekohase kvalifikatsiooniga kandidaat. Teises etapis leidis nõuandekomitee väidetavalt, et hagejal ei ole „piisavalt pädevusi ega kogemust“, mis ei tähendavat siiski arvamuse muutmist võrreldes esimeses etapis antud arvamusega.

25 Teiseks leiab hageja, et nõuandekomitee kodukorra artikli 1 lõikega 1, mis nõuab, et kandidaadid oleksid võimelised täitma kõrgema juhtivtöötaja ülesandeid, ei saa põhjendada üheainsa kandidaadi valimist teise etapi lõpus, sest vastasel juhul oleks nõuandekomiteel lubatud presidendi kabinetiülema juhiste kohaselt kandidaate meelevaldselt kõrvaldada.

26 Kolmandaks leiab hageja, et nõuandekomitee hindas võrdlevalt kolme kandidaati, kes olid välja valitud teise etapi jaoks.

27 Neljandaks väidab hageja, et talle keelduti võimaldamast vestlust presidendiga, misläbi rikuti kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punkti 5.2.7, kuna nõuandekomitee oleks pidanud ta teise etapi lõpus vestluseks välja valima.

28 Viiendaks märgib hageja, et komisjon väitis kaebuse rahuldamata jätmise otsuses, et president säilitas võimaluse kutsuda ta vestlusele, ehkki nõuandekomitee oli tema kandidatuuri teise etapi lõpus kõrvale jätnud. Ta leiab siiski, et sellise võimaluse olemasolu ei heasta väidetavat menetlusnormide rikkumist.

29 Kuuendaks väidab hageja, et komisjon rikkus hea halduse põhimõtet.

30 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

31 Hageja väidab sisuliselt, et see, et teda ei eelvalitud teise etapi lõpus presidendiga vestluse jaoks välja, kujutab endast kohaldatavate menetlusnormide rikkumist.

32 Esiteks peab nõuandekomitee vastavalt kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktile 5.2.6 hindama üksnes kandidaatide „teenekust“, et hinnata täidetava ametikoha tarbeks nende kvalifikatsioonitaset, võttes arvesse nendega peetud põhjalike vestluste tulemusi ja hindamiskeskuse katsete tulemusi, mis hõlmavad muu hulgas vestlusi, mis „keskendusid juhtimisoskustele“. Seejärel peab nõuandekomitee koostama kandidaatide nimekirja, mis sisaldab „kõiki neid, kes [tema arvates] vastavad esialgses ametikoha kirjelduses esitatud profiilile, st nõuetekohase kvalifikatsiooniga kandidaate“. See nimekiri peab andma vastutavatele komisjoni liikmetele „rahuldava valiku“ kandidaatidest, kusjuures nimekiri peab samas olema mõistliku pikkusega, et mitte panna neile „koormavat kohustust viia läbi suure hulga kandidaatide võrdlev hindamine“.

33 Lisaks on kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktis 5.2.7 sõnaselgelt mainitud „eelvaliku läbinud kandidaati/kandidaate“, kellega vastutav volinik on vestelnud. Seega, kuna nõuandekomitee on kohustatud välistama kandidaadid, kellel puuduvad vaba ametikoha teates nõutud pädevused, eelkõige võime täita kõrgema juhtivtöötaja ülesandeid, ei välista eespool viidatud sätted seda, et teise etapi lõpus valitakse välja üksainus kandidaat.

34 Käesoleval juhul märkis nõuandekomitee teise etapi lõpus ära hageja tugevad küljed ja teatavad aspektid, mida tuleb parandada, enne kui ta järeldas, et „arvestades kõiki [hagejaga peetud] vestluse käigus hinnatud asjaolusid“, ei olnud tal „piisavalt pädevusi ega kogemust, et täita neid konkreetseid kõrgema juhtivtöötaja ülesandeid“. Seega ei rikkunud ta ametisse nimetamise

konsultatiivkomitee kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punkti 5.2.6, kui ta leidis, et hagejal ei olnud kõnealuse ametikoha jaoks nõutavaid pädevusi, ning otsustas teda vestluseks presidendiga mitte välja valida. Asjaolu, et nõuandekomitee valis teise etapi lõpus välja ainult ühe muu kandidaadi, ei saa samuti tõendada selle sätte rikkumist.

35 Lisaks ei ole asjaolu, et hageja valis välja eelvalikukomisjon ja seejärel nõuandekomitee esimeses etapis, vastuolus nõuandekomitee otsusega jätta ta teise etapi lõpus lühinimekirjast välja, arvestades valikumenetluse järkjärgulist olemust. See järkjärgulisus ilmneb eelkõige kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punkti 5.2.6 teisest lõigust, milles rõhutatakse vajadust hinnata selles etapis, mil määral on kandidaadid asjaomasele ametikohale kvalifitseeritud.

36 Lõpuks, nagu väidab komisjon, ei ole hageja väide, et menetlust on moonutatud, põhjendatud ega sea igal juhul kahtluse alla eespool punktis 34 esitatud järeldusi. Järelikult tuleb see tagasi lükata.

37 Teiseks väidab hageja, et nõuandekomitee kodukorra artikli 1 lõige 1 ei saa õigustada tema menetlusest kõrvaldamist teise etapi lõpus, kuna seda artiklit tuleb kohaldada kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punkti 5.2.6 järgides.

38 Nõuandekomitee kodukorra artikli 1 lõikes 1 on märgitud, et nõuandekomitee „hindab kandidaatide sobivust kõrgema juhtkonna ülesannete täitmiseks“. See valikukriteerium sisaldub ka vaba ametikoha teates ning kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktis 5.2.6, milles on ette nähtud, et teine etapp hõlmab muu hulgas vestlusi, „mis keskenduvad juhtimisoskustele“, nagu on märgitud eespool punktis 32.

39 Kandidaatide võimet täita kõrgema juhtkonna ülesandeid peab nõuandekomitee seega teises etapis põhjalikult kontrollima ning see võib menetluse selles hilises etapis õigustada kandidaatide väljajätmist, hoolimata kvalifikatsioonist, mis neil võib õigupoolest ka olemas olla.

40 Käesoleval juhul ilmneb nõuandekomitee teise etapi lõpus tehtud järeldusest, mille kohaselt hagejal ei olnud „piisavalt pädevusi ega kogemust selle konkreetse kõrgema juhtkonna ametikohal töötamiseks“, et hagejal ei olnud piisavalt juhtimisoskusi, mis on kõnealuse ametikoha täitmiseks nõutavad.

41 Asjaolu, et hagejat ei valitud teise etapi lõpus välja nõuandekomitee kodukorra artikli 1 lõikes 1 sätestatud kriteeriumi alusel, ei ole seega vastuolus kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktiga 5.2.6.

42 Viimaseks ei ole tõendatud hageja väited, et nõuandekomiteel on õigus presidendi kabinetiülema korraldusel kandidaate meelevaldselt kõrvale jätta. Lisaks põhjendati hageja teise etapi lõpus valimata jätmist eespool punktis 34 nimetatud põhjustega. Seega tuleb need hageja väited tagasi lükata.

43 Kolmandaks ei ole väide kandidaatide võrdleva hindamise kohta põhjendatud. Nimelt ei saa järeldus, et hagejal ei olnud „piisavaid pädevusi ega kogemust“, näidata ära, et nõuandekomitee hindas hageja teeneid kahe veel menetlusse jäänud kandidaadi teenetega võrreldes. See näitab seevastu, et nõuandekomitee sõnul ei olnud hagejal vajalikku pädevuse taset, et pääseda vestlusele presidendiga, nagu nähtub eespool punktist 34.

44 Neljandaks, võttes arvesse asjaolu, et hageja ei vastanud asjaomase ametikoha puhul nõutavale kvalifikatsioonitasemele, ei valinud ametisse nimetamise konsultatiivkomitee teda eelnevalt välja vestluseks presidendiga. Viimane ei olnud seega kohustatud teda vestlusele kutsuma, nagu nähtub kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktist 5.2.7.

45 Viiendaks annab otsuse kõrgemate ametnike kohta punkt 5.2.7 presidendile teatavatel tingimustel õiguse kutsuda vestlusele kandidaadid, kelle nõuandekomitee on teise etapi lõpus menetlusest välja jätnud, kui viimase valitud kandidaadid ei osutu tingimustele vastavaks.

46 Siiski, nagu rõhutab hageja, ei kujuta eespool punktis 45 nimetatud võimalus endast hageja jaoks õigust sellele, et president ta vestlusele kutsuks, kuna nõuandekomitee ei olnud teda teise etapi lõpus eelnevalt välja valinud.

47 Kuuendaks väidab hageja hagiavalduses, et „eespool esitatud põhjustel kujutab see endast samuti ja igal juhul hea halduse põhimõtte rikkumist“. Hageja viitab seega oma argumentidele, mis käsitlevad seda, et nõuandekomitee oleks pidanud ta teise etapi lõpus välja valima, ilma et ta oleks oma seisukohta rohkem põhjendanud. Kuna need argumendid on juba põhjendamatuse tõttu tagasi lükatud, ei saa need ilma lisaselgituseta viia hea halduse põhimõtte rikkumise tuvastamiseni.

48 Repliigis ütleb hageja lisaks, et ta „on mures hea halduse ilmse puudumise pärast seoses dokumentide ja elementidega, mis moodustavad toimiku erinevates menetlusetappides“. Ta väidab, et nõuandekomiteel peab teises etapis olema eelvaliku aruanne. Ta väidab ka, et president oleks pidanud saama kõik temaga seotud dokumendid. Komisjon ei ole aga tõendanud nende dokumentide tegelikku saatmist.

49 Selliseid argumente hagiavalduses siiski ei ole, eelkõige selleks, et põhjendada hea halduse põhimõtte väidetavat rikkumist.

50 Nimelt väidab hageja hagiavalduses üksnes seda, et nõuandekomiteelt presidendile edastatud toimik, mis oli väidetavalt puudulik, ei võimaldanud viimasel „tõsiselt“ hinnata, kas on otstarbekas hagejat vestlusele kutsuda, vaatamata sellele, et nõuandekomitee kõrvaldas ta menetlusest. President ei saanud seega kasutada eespool punktis 45 nimetatud võimalust.

51 Järelikult ei esita hageja neid argumente, et tõendada, et rikutud on hea halduse põhimõtet, mida on käsitletud eraldi.

52 Ent väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et vastavalt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 21 esimesele lõigule, mida sama põhikirja artikli 53 esimese lõigu alusel kohaldatakse Üldkohtu menetluses, ja Üldkohtu kodukorra artikli 76 punktile d tuleb hagiavalduses märkida hagi ese, esitatud väited ja argumendid ning lühiülevaade nendest väidetest. Need rekvisiidid peavad olema piisavalt selged ja täpsed, et kostja saaks oma kaitse ette valmistada ja Üldkohus saaks vajaduse korral teha asjas otsuse ilma lisaandmeteta. Õiguskindluse ja korrakohase õigusemõistmise tagamiseks peavad selleks, et hagi oleks vastuvõetav, selle olulised faktilised ja õiguslikud asjaolud, millele hagi tugineb, nähtuma selgelt ja arusaadavalt hagiavalduse tekstist endast (vt 17. novembri 2020. aasta kohtumäärus González Calvet *vs.* SRB, T-257/20, ei avaldata, EU:T:2020:541, punkt 9 ja seal viidatud kohtupraktika).

53 Kuna hagiavalduses ei ole esitatud põhjuseid, miks komisjon rikkus hea halduse põhimõtet, ei saa hageja repliigis esitatud argumendid korvata hagiavalduse ebaselgust.

54 Järelikult tuleb kuues väiteosa eespool punktis 52 viidatud kohtupraktikat arvestades vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

55 Järelikult tuleb ka esimene väide tagasi lükata.

Teine väide, et tehti ilmselgeid hindamisvigu

56 Teises väites leiab hageja esiteks, et kuna nõuandekomitee ei soovitanud teda vestluseks presidendiga, eitamata, et ta oli vaba ametikoha teates avaldatud kriteeriumide alusel nõuetekohaselt kvalifitseeritud, tegi nõuandekomitee ilmse hindamisvea.

57 Hageja rõhutab, et nõuandekomitee ilmselge hindamisviga on tihedalt seotud esimese väite raames kirjeldatud rikkumisega, olles sellest siiski eraldiseisev. See viga ei toonud kaasa ainult menetluslikke, vaid ka sisulisi tagajärgi nii talle kui ka komisjonile.

58 Teiseks, juhuks, mil nõuandekomitee oleks teise etapi lõpus leidnud, et ta ei ole nõuetekohaselt kvalifitseeritud kandidaat, väidab hageja, et nõuandekomitee tegi ilmse hindamisvea tema kvalifikatsioonis ja kogemuses. Nõuandekomitee esimese etapi lõpus tehtud analüüsi ei saanud teises etapis ümber lükata ei eespool punktis 6 nimetatud hindamiskeskuse aruande ega vestluse aruande alusel.

59 Teise võimalusena leiab hageja, et millised ka ei oleks olnud nõuandekomitee järeldused, siis kui A-d peeti nõuetekohaselt kvalifitseeritud kandidaadiks, olekski tulnud teda sellisena käsitada ja teda oleks tulnud kutsuda vestlusele presidendiga.

60 Komisjon apellandi väidetega ei nõustu.

61 Sellega seoses tuleneb kohtupraktikast, et viga saab kvalifitseerida ilmseks üksnes siis, kui selle saab hõlpsalt tuvastada nende kriteeriumide alusel, millele seadusandja on soovinud otsustuspädevuse kasutamise allutada. Järelikult selleks, et tuvastada, kas administratsioon on teinud asjaolude hindamisel ilmse vea, mis võib õigustada antud hinnangu alusel tehtud otsuse tühistamist, peavad tõendid, mille esitamise kohustus on hagejal, olema piisavad, et administratsiooni hinnangud muutuksid ebausutavaks. Teisisõnu, kui hageja esitatud asjaoludest hoolimata võib kahtluse alla seatud hinnangut jätkuvalt pidada tõele vastavaks või kehtivaks, tuleb ilmsel hindamisveal põhinev väide tagasi lükata (vt 20. oktoobri 2021. aasta kohtuotsus ZU *vs.* komisjon, T-671/18 ja T-140/19, ei avaldata, EU:T:2021:715, punkt 199).

62 Samuti tuleb märkida, et eelvalikukomisjonil on eelkõige siis, kui täidetav ametikoht on väga kõrgetasemeline, ulatuslik kaalutlusõigus sellisele ametikohale kandideerijate teenete hindamisel. Lisaks väljendavad hinnangud, mille eelvalikukomisjon kandidaatide sobivuse hindamisel annab, väärtusotsustusi selle kohta, kuidas iga kandidaat katset sooritas, ning need kuuluvad eespool nimetatud kaalutlusõiguse alla. Kohus saab nende üle kohtulikku järelevalvet teostada üksnes konkursikomisjoni tööd reguleerivate normide ilmse rikkumise korral. Nimelt ei saa Üldkohus asendada konkursikomisjoni hinnangut enda omaga (vt selle kohta analoogia alusel 21. detsembri 2022. aasta kohtuotsus OM *vs.* komisjon, T-118/22, ei avaldata, EU:T:2022:849, punktid 74 ja 75).

63 Seega tuleb kahte ilmselget hindamisviga, millele hageja viitab, analüüsida eeltoodud kaalutlusi arvestades.

64 Mis puudutab esimest väidetavat ilmselget hindamisviga, siis nagu on märgitud eespool punktides 35 ja 39, toimus kandidaatide valikukriteeriumides valikumenetluse järjestikustes etappides areng. Seega asjaolu, et kandidaadi teenetele antud hinnangut täpsustati esimese ja teise etapi vahel, ei kujuta endast iseenesest ilmselget hindamisviga, vaid peegeldab asjaomase ametikoha täitmiseks kehtestatud nõuete progresseeruvat laadi. Argumendid, mille hageja selle kohta esitas, tuleb tagasi lükata.

65 Mis puudutab teist väidetavat ilmselget hindamisviga, siis väidab hageja sisuliselt, et nõuandekomitee tegi ilmselge hindamisvea, kui ta leidis, et hageja ei olnud ametikohale kvalifitseeritud ja seetõttu ei tulnud teda kanda presidendile esitatud nimekirja.

66 Oma väite põhjendamiseks käsitleb hageja oma kogemust, kutsekvalifikatsiooni, edukat katset eelvalikukomisjonis ja nõuandekomitees esimeses etapis ning asjaolu, et ta „oli täielikult ette valmistatud ning leiab, et läbis oma vestluse väga edukalt“.

67 Siiski ei saa ühelt poolt hageja veendumus, et ta vastas vestlusel esitatud küsimustele õigesti, ja teiselt poolt tema töökogemus, nagu see nähtub tema elulookirjeldusest ja motivatsioonikirjast, kujutada endast ümberlükkamatuid tõendeid eelvalikukomisjoni ilmse hindamisvea kohta ega olla konkursikomisjonile suulise vestluse käigus üles näidatud teadmistele ja oskustele antud hinnangutes siduv (vt analoogia alusel 21. detsembri 2022. aasta kohtuotsus OM *vs.* komisjon, T-118/22, ei avaldata, EU:T:2022:849, punkt 78).

68 Lisaks võib kõnealuse direktoraadi tegevusvaldkonnas spetsiifilise kogemuse või teadmiste olemasolu olla vähem määrav kui kõrgel tasemel juhtimis-, analüüsi- ja otsuste tegemise pädevuse olemasolu, kuna kogemust ja tehnilisi teadmisi võib direktoraadi enda siseselt alati leida (11. juuli 2007. aasta kohtuotsus Konidaris *vs.* komisjon, T-93/03, EU:T:2007:209, punkt 74). Samuti, mis puudutab sobivuse hindamise kriteeriumi, mitte teadmiste kontrolli kriteeriumi, siis on konkursikomisjonil võimalik kandidaati hinnata, võttes arvesse nii vastuseid, mille ta andis muude kriteeriumidega seotud küsimustele, kui ka tema isiksust, mis võis ilmneda tema suhtumisest suulise katse ajal (8. juuli 2010. aasta kohtuotsus Wybranowski *vs.* komisjon, F-17/08, EU:F:2010:83, punkt 66).

69 Käesoleval juhul, nagu on märgitud eespool punktis 34, tõi nõuandekomitee teise etapi lõpus küll välja hageja tugevad küljed, aga ka mõned aspektid, mis vajasid parandamist, enne kui ta järeldas, et hagejal ei olnud kõnealuse ametikoha jaoks nõutavaid pädevusi.

70 Lisaks ei saa asjaolu, et hageja valiti välja esimese etapi lõpus, viia järelduseni, et nõuandekomitee tegi ilmse hindamisvea, sest vastasel juhul kaotaks teine faas täielikult mõttekuse.

71 Järelikult ei ole hageja esitatud tõendid piisavad, et muuta nõuandekomitee antud hinnangud ebausutavaks. Need ei ole seega sellised, mis näitaksid, et on tehtud ilmselge hindamisviga.

72 Teise võimalusena leiab hageja, et kui A-d peeti „nõuetekohaselt kvalifitseeritud kandidaadiks“ „avaldatud kriteeriumide alusel“, oleks hageja tingimata tulnud liigitada samasse kategooriasse, ning et kui menetluse järgmisse etappi tuli välja valida ainult üks kandidaat, oleks see pidanud olema tema. Kohtuistungil täpsustas hageja, et tal ei olnud kavatsust teda ennast ja A-d võrdlevalt hinnata.

73 Kuna hageja ei viita täpselt sellele, mis tema seisukohta kinnitab, tuleb need väited tagasi lükata.

74 Järelikult tuleb teine väide tagasi lükata.

Kolmas väide, et võrdõiguslikkuse poliitika otsus on õigusvastane

75 Kolmandas väites toob hageja esile, et võrdõiguslikkuse poliitika otsus on õigusvastane osas, milles sellele tuginedes tegi president oma kabinetiülemale ülesandeks kutsuda A teise etapi lõpus vestlusele. Selle vestluse tulemusel vastu võetud vaidlustatud otsus on seega väidetavalt õigusvastane.

76 Kõigepealt on presidendile antud võimalus teise etapi lõpus toimunud vestluse pidamine ära delegeerida, vastuolus reegliga, mille kohaselt peab president ise vestluse läbi viima kandidaatidega, kelle nõuandekomitee on eelnevalt välja valinud.

77 Lisaks ei ole delegeerimisvõimalus seotud võrdõiguslikkuse poliitika otsusega taotletava eesmärgiga.

78 Pealegi peaks presidendil olema võimalik delegeerida vestlused oma kabinetiülemale üksnes viimase abinõuna, kui teised komisjoni liikmed ei saa sellist volitust vastu võtta. Väidetavalt ei ole põhjendatud, et see võimalus delegeerida kabinetiülemale on antud ainult presidendile, ent mitte komisjoni liikmetele.

79 Lisaks väidab hageja, et president ei saa delegeerida vestluseid ametnikule, kellel puudub poliitiline kvalifikatsioon või legitiimsus.

80 Viimaseks on presidendi delegeerimisvõimaluse raames, mis peaks olema suunatud esmajärjekorras teistele komisjoni liikmetele, kui see on teenistusega seotud ülekaalukatel põhjustel õigustatud, süstemaatiliselt antud volitusi tema kabinetiülemale.

81 Komisjon hageja väidetega ei nõustu.

82 Kõigepealt leiab komisjon, et hageja argumendid on tulemusetud, kuna vestlemine presidendi kabinetiülemaga pärast teist etappi ei tekitanud talle õiguslikke tagajärgi.

83 Seejärel lükkab komisjon tagasi hageja väited, et võrdõiguslikkuse poliitika otsus on õigusvastane.

84 Lõpuks leiab komisjon igal juhul, et kui võrdõiguslikkuse poliitika otsuse alusel antud volitus tuleb tunnistada õigusvastaseks, ei ole vaidlustatud otsus ise õigusvastane, kuna ametisse nimetav asutus või ametiisik oli antud juhul tema kolleegium. Nii presidendil kui ka komisjoni liikmetel olid aga olemas kõik asjakohased andmed, et võtta vastu sõltumatu ja teadlik otsus.

85 Kõigepealt tuleb enne nende põhjendatuse hindamist analüüsida, kas hageja kolmanda väite raames esitatud argumendid, millele komisjon vastu vaidleb, on tulemuslikud.

– *Hageja kolmanda väite raames esitatud argumentide tulemuslikkus*

86 Komisjon väidab, et kuna hagejat ei kutsutud vestlusele presidendiga, ei mõjutanud see valikumenetluse etapp teda õiguslikult. Igal juhul oli komisjoni sõnul vaidlustatud otsuse vastuvõtmine üksnes tema kolleegiumi pädevuses.

87 Hageja leiab omalt poolt, et teda mõjutavad kõik vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseni viinud menetluse etapid, isegi need, mis järgnevad teisele etapile. Lisaks väitis ta kohtuistungil, et ei saa välistada, et juhul, kui president oleks ise pidanud vestluse A-ga, oleks ta kutsunud vestlusele ka hageja, vastavalt kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktile 5.2.7.

88 Sellega seoses tuleb märkida, et võrdõiguslikkuse poliitikat käsitlevas otsuses on ette nähtud, et „kandidaadid, kelle nõuandekomitee on ühe presidendi alluvuses oleva talituse peadirektori ametikohale või kõrgemale juhtivale ametikohale eelnevalt välja valinud, kuulab ära president ise [ning et] nõuetekohaselt põhjendatud juhtudel teenistuse huvides võib president delegeerida selle ülesande teistele komisjoni liikmetele või oma kabinetiülemale enne ametisse nimetamise ettepaneku esitamist kolleegiumile“.

89 Seega tekib küsimus, kas juhul, kui eeldada, et see on õigusvastane, võib A intervjueerimine presidendi kabinetiülema, mitte presidendi enda poolt päädida vaidlustatud otsuse tühistamisega. Sellega seoses tuleb kontrollida, kas selline õigusvastasus võis hagejale kahju tekitada.

90 Kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktist 5.2.7 tuleneb, et teise etapi edukalt läbinud kandidaadi või kandidaatidega peetud vestluste tulemuste põhjal võib vastutav volinik, käesoleval juhul president, asuda seisukohale, et nõuandekomitee tehtud valik ei ole rahuldav. Sellisel juhul, kui see on nõuetekohaselt põhjendatud ning kokkuleppel komisjoni personali- ja haldusvolinikuga võib ta teise etapi lõpus küsitleda kandidaate, keda nõuandekomitee välja ei valinud.

91 Kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punkti 5.2.8 kohaselt võtab ametisse nimetamise otsuse vastu komisjoni kolleegium, tuginedes nõuandekomitee põhjendatud arvamusele ning komisjoni personali ja halduse voliniku põhjendatud ettepanekule, mis on koostatud presidendiga kooskõlastatult. Kui tegemist on vanemnõuniku ametikohaga, teeb president otsuse pärast teise etapi edukalt läbinud kandidaatidega peetud vestlusi nõuandekomitee põhjendatud arvamuse alusel ja konsulteerides asjaomase peadirektoriga. Samas punktis on lisaks ette nähtud, et vastutaval volinikul, käesoleval juhul presidendil, peab olema juhtiv roll nende isikute lõplikul valimisel, kes töötavad tema heaks otse kõrgema juhtkonna tasandil.

92 Käesoleval juhul võidi hageja ajal, mil peeti vestlus A-ga, endiselt ära kuulata, kuna presidendile jäi võimalus kutsuda ta vestlusele juhul, kui ta ei oleks olnud rahul A kandidatuuriga pärast vestlust tema kabinetiülemaga. Ent viis, kuidas see vestlus toimus, ja seega selle eest vastutav isik, võis mõjutada selle tulemust ja lõpuks presidendi otsust kutsuda hageja vestlusele või mitte.

93 Lisaks, kuigi kõnealuse lõpliku ametisse nimetamise otsuse pidi tegema üksnes komisjoni kolleegium, tuleb meenutada, et vastavalt kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktile 5.2.8, nagu on meenutatud eespool punktis 91, on presidendi roll enne sellist ametisse nimetamist endiselt määrav.

94 Eeltoodud asjaoludest tuleneb, et A intervjueerimine presidendi kabinetiülema, mitte presidendi enda poolt, võis hagejat kahjustada, mõjutades tema õiguslikku olukorda, mistõttu õigusvastasus, mis mõjutab vestluse sellist läbiviimist, võib viia vaidlustatud otsuse tühistamiseni.

95 Komisjoni argumendid, et kolmas väide on tulemusetu, tuleb seega tagasi lükata.

– *Võrdõiguslikkuse poliitika otsuse õigusvastasus*

96 Esiteks väidab hageja, et võrdõiguslikkuse poliitika otsuses ette nähtud delegeerimisvõimalus on vastuolus üldreegliga, mille kohaselt peavad kandidaadid läbima vestluse presidendiga.

97 Sellega seoses tuleb märkida, et kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktis 5.2.7 on ette nähtud, et vestlema isikutega, kes kandideerivad sellisele ametikohale, nagu on kõne all käesolevas asjas, peab vastutav volinik, käesoleval juhul president, kui nõuandekomitee on nad teise etapi lõpus välja valinud.

98 Võrdõiguslikkuse poliitika otsuses ette nähtud võimalus delegeerida teise etapi lõpus toimuva vestluse läbiviimine kabinetiülemale peab võimaldama „tagada menetluste sujuvuse ja kiiruse“, kui see on õigustatud „teenistusega seotud ülekaalukatel põhjustel“.

99 Kuna delegeerimisvõimaluse eesmärk on kalduda nõuetekohaselt põhjendatud juhtudel kõrvale kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse punktis 5.2.7 ette nähtud menetlusest, ei sea see kahtluse alla presidendi põhimõttelist pädevust.

100 Teiseks väidab hageja, et presidendile antud delegeerimisvõimalusel ei ole mingit seost võrdõiguslikkuse poliitika otsusega taotletava eesmärgiga.

101 Hageja ei selgita siiski, kuidas see seose puudumine võib mõjutada võrdõiguslikkuse poliitika otsuse õiguspärasust.

102 Kolmandaks leiab hageja, et presidendil peaks olema võimalus delegeerida teise etapi lõpus toimuv vestlus oma kabinetiülemale üksnes eeldusel, et vastavat volitust ei saa eelisjärjekorras anda mõnele komisjoni liikmele.

103 Sellega seoses on 2020. aastal vastu võetud võrdõiguslikkuse poliitika otsuses, mis reguleerib konkreetselt presidendi antavaid volitusi, kehtestatud erand kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitleva otsuse (2007. aastal muudetud kujul) punktist 5.2.7.

104 2020. aastal vastu võetud võrdõiguslikkuse poliitika otsuses on erinevalt kõrgemaid juhtivtöötajaid käsitlevast otsusest (2007. aastal muudetud kujul) ette nähtud, et president võib vahet tegemata ja ilma mingi eelisjärjekorrata delegeerida nii oma kabinetiülemale kui ka komisjoni liikmele.

105 Tuleb aga tõdeda, et hageja ei ole tõendanud, et president peab järgima samu delegeerimisreegleid kui komisjoni liikmed, kelle puhul on delegeerimisvõimalus ette nähtud üksnes teiste komisjoni liikmete, ent mitte nende kabinetiülema kasuks.

106 Neljandaks leiab hageja, et presidendi kabinetiülemal ei ole seetõttu, et tal ei ole poliitilist legitiimsust, õigust intervjueerida kandidaate vanemnõuniku ametikoha täitmiseks.

107 Hageja ei tugine siiski ühelegi õigusnormile, millega oleks vastuolus see, kui presidendi kabinetiülemaks nimetatud ametnik peab aeg-ajalt vestlusi vanemnõuniku ametikohale kandideerijatega. Lisaks tuleb rõhutada, et kabinetiülem on presidendi lähedane kaastöötaja, kellega viimasel on tihe usaldussuhe. Seepärast tuleb see väide tagasi lükata.

108 Lõpuks väidab hageja, et president on delegeerinud süstemaatiliselt ülesandeid oma kabinetiülemale.

109 See argument, mis puudutab viisi, kuidas võrdõiguslikkuse poliitika otsust kohaldatakse, ei saa võimaldada selle otsuse õigusvastasuse tuvastamist. Seega tuleb see tagasi lükata osas, milles see puudutab võrdõiguslikkuse poliitika otsuse õiguspärasust.

110 Eeltoodust tuleneb, et kolmas väide tuleb tagasi lükata.

Neljas väide, et presidendi antud volitus on õigusvastane

111 Neljandas väites vaidlustab hageja presidendilt oma kabinetiülemale A intervjueerimiseks antud volituse õiguspärasuse, arvestades võrdõiguslikkuse poliitika otsuses kehtestatud delegeerimistingimusi. Ta leiab, et neid tingimusi arvestades oli A vestlus presidendi kabinetiülemaga õigusvastane, kuna kogu menetlus oli õigusvastane ning seega oli õigusvastane ka vaidlustatud otsus.

112 Nimelt ei ole teise etapi lõpus toimunud vestluse delegeerimine presidendi kabinetiülemale õigustatud teenistusega seotud ülekaalukatel põhjustel. Kuna volitus anti suuliselt, ei ole selle põhjendus teada. Lisaks avaldati see ebapiisavalt, rikkudes õiguskindluse põhimõtet.

113 Pealegi võimaldab võrdõiguslikkuse poliitika otsus presidendil anda oma kabinetiülemale sellise volituse üksnes juhul, kui ta ei saa seda esmajärjekorras anda komisjoni liikmetele.

114 Komisjon hageja väidetega ei nõustu.

115 Komisjon leiab kõigepealt, et hageja argumendid on tulemusetud, kuna vestlemine presidendi kabinetiülemaga pärast teist etappi ei tekitanud talle õiguslikke tagajärgi.

116 Lisaks leiab komisjon, et võrdõiguslikkuse poliitika otsus ei nõua, et presidendi volitus oma kabinetiülemale oleks kirjalik, kuna selline nõue võib presidendi jaoks kaasa tuua ebaproportsionaalse halduskoormuse.

– *Hageja neljanda väite raames esitatud argumentide tulemuslikkus*

117 Komisjon vaidleb vastu sellele, et neljas väide on tulemuslik, mis puudutab seda, et kuna hagejat ei kutsutud vestlusele presidendiga, ei mõjutanud see valikumenetluse etapp teda õiguslikult. Lisaks võis vaidlustatud otsuse vastu võtta üksnes komisjoni kolleegium.

118 Eespool punktides 88–94 juba esitatud põhjustel tuleb need argumendid tagasi lükata.

– *Presidendi antud volituse õigusvastasus*

119 Hageja väidab, et vestluse delegeerimist presidendilt oma kabinetiülemale ei õigustanud teenistusega seotud ülekaalukad põhjused, kuivõrd kirjaliku dokumendi puudumine ei võimalda pealegi hinnata selliste põhjuste olemasolu.

120 Selle kohta tuleb esiteks tõdeda, et võrdõiguslikkuse poliitika otsuse sõnastus ei kohusta presidenti, kui ta soovib vestluse oma kabinetiülemale delegeerida, seda kirjalikult tegema.

121 Teiseks õigustab võrdõiguslikkuse poliitika otsus presidendi delegeerimisvõimalust vajadusega „ratsionaliseerida kõrgema juhtkonna liikmete valikumenetluse teatavaid aspekte, et tagada menetluste sujuv ja kiire läbiviimine“. See kiire menetlemise imperatiivne nõue on sätestatud ka juhtivtöötajate töölevõtmise korra suunistes, mille punktis 5.2 on täpsustatud, et „[k]abinetid peavad püüdma korraldada viivitamatult vestlusi eelvaliku läbinud kandidaatidega [ning] vestlused peavad toimuma ühe kuu jooksul pärast seda, kui nõuandekomitee sekretariaat on dokumendid edastanud“. Sellest järeldub, nagu rõhutab komisjon, et kirjaliku delegeerimise süstemaatiline nõue võib olla vastuolus sujuva ja kiire menetlemise eesmärgiga, mida on taotletud võrdõiguslikkuse poliitika otsuses.

122 Nagu on aga märgitud eespool punktis 91, on presidendil siiski otsustav roll selliste kõrgemate juhtivtöötajate valikumenetluses, nagu on kõne all käesolevas asjas. Selles osas näeb võrdõiguslikkuse poliitika otsus ette, et „kandidaadid, kelle nõuandekomitee on valinud mõnes presidendile alluvatest talitustest kõrgemale juhtivale ametikohale, kuulab ära president ise“. Võrdõiguslikkuse poliitika otsus näeb seega põhimõtteliselt ette presidendi eelisõiguse tema alluvuses töötavate tippametnike valimisel, et luua viimastega usalduspõhine töösuhe, võttes arvesse vastutuse kõrget taset, mis nende ülesannetega kaasneb.

123 Sellest vaatepunktist seab võrdõiguslikkuse poliitika otsus presidendi antud delegeerimise tingimuseks „teenistusega seotud ülekaalukate põhjustega nõuetekohaselt õigustatud juhtumite“ olemasolu. Sellist volitust ei saa seega anda ilma, et see tingimus oleks täidetud.

124 Ent kuna käesoleval juhul – nagu kinnitab komisjon – delegeeris president oma kabinetiülemale vestluse A-ga, ilma et seda volitust oleks kirjalikult või muul viisil dokumenteeritud, ei ole Üldkohtul võimalik toimikusse lisatud tõendite alusel kontrollida nende „teenistusega seotud ülekaalukate põhjuste“ hulka kuuluvate asjaolude olemasolu ja põhjendatust, mis sellist delegeerimist „nõuetekohaselt õigustasid“. Lisaks, kui Üldkohus kohtuistungil selle kohta küsis, ei esitanud komisjon ka konkreetseid põhjusi, miks president delegeeris A-ga vestluse läbiviimise ülesande oma kabinetiülemale.

125 Nimelt ei ole komisjon esitanud täpseid andmeid teenistusega seotud ülekaalukate põhjuste kohta, mis takistasid presidendil vestlemist A-ga ühe kuu jooksul pärast seda, kui nõuandekomitee sekretariaat edastas tema kandideerimistoimiku eespool punktis 121 mainitud juhtivtöötajate töölevõtmise korra suuniste punkti 5.2 kohaselt.

126 Kuna komisjon ei ole esitanud põhjendust, et vestluse delegeerimine presidendilt oma kabinetiülemale tugines „teenistusega seotud ülekaalukatele põhjustele“, tuleb järeldada, et selline volitus eirab võrdõiguslikkuse poliitika otsuses kehtestatud tingimusi.

127 Mis puudutab küsimust, kas võrdõiguslikkuse poliitikat käsitleva otsuse selline rikkumine võib kaasa tuua vaidlustatud otsuse tühistamise, siis tuleb märkida, et vastukaaluks ulatuslikule kaalutlusõigusele, mis on ametisse nimetaval asutusel või ametiisikul sellisele täidetavale ametikohale töölevõtmise menetluses, mille palgaaste on väga kõrge, on kohtupraktikas tunnustatud selle asutuse või ametiisiku kohustust järgida haldusmenetlustes liidu õiguskorraga antud tagatisi ning sealhulgas kohustust analüüsida hoolikalt ja erapooletult kõiki antud asjas tähtsust omavaid asjaolusid. Seda ulatuslikku kaalutlusõigust tuleb seega kasutada täielikus kooskõlas kõigi asjakohaste normidega, st mitte ainult vaba ametikoha teatega, vaid ka kõigi menetlusnormidega, mida see asutus võib olla oma kaalutlusõiguse kasutamiseks vastu võtnud. Akti vastuvõtmist puudutavate niisuguste menetlusnormide rikkumine, mille on kehtestanud

pädev institutsioon ise, kujutab endast oluliste menetlusnormide rikkumist (vt selle kohta 13. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Angelidis *vs.* parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, punktid 61 ja 62 ning seal viidatud kohtupraktika).

128 Lisaks, kui liidu kohus tuvastab asjaomase akti kontrollimise käigus, et see ei ole nõuetekohaselt vastu võetud, peab ta olulise menetlusnormi rikkumisest tegema järeldused ning sellest tulenevalt tühistama niisuguse puudusega akti (30. mai 2024. aasta kohtuotsus Vialto Consulting *vs.* komisjon, C-130/23 P, EU:C:2024:439, punkt 55). Samuti toob õiguskindluse seisukohast oluliste menetlusnormide rikkumine kaasa puudustega akti tühistamise, ilma et oleks vaja tõendada kahju olemasolu (vt selle kohta 13. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Angelidis *vs.* parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika).

129 Käesoleval juhul kuulub võrdõiguslikkuse poliitika otsus nende menetlusnormide hulka, mida komisjon pidi kõnealuse töölevõtmise menetluse käigus järgima.

130 Lisaks, nagu on märgitud eespool punktides 92–94, mõjutavad pärast teist etappi toimunud vestluste tulemused tingimata presidendi soovituse sisu ja seega komisjoni kolleegiumi lõplikku ametisse nimetamise otsust.

131 Sellest järeldub, et võrdõiguslikkuse poliitika otsuse rikkumine kujutab endast oluliste menetlusnormide rikkumist, mis toob kaasa vaidlustatud otsuse tühistamise.

132 Seega tuleb neljanda väitega nõustuda ja vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja teha otsust hageja esitatud taotluste kohta kohaldada menetlust korraldavaid meetmeid.

Kahju hüvitamise nõuded

133 Hageja nõuab talle väidetavalt tekitatud mittevaralise kahju eest 100 000 euro suuruse summa maksmist. See summa võtab arvesse asjaolu, et töölevõtmise menetlust moonutati, et komisjon keeldus kõrvaldamast nimetatud menetluse väidetavaid puudusi ja et see menetlus kahjustas oluliselt hageja ametialast mainet.

134 Hageja väidab samuti, et kui ta oleks nimetatud juhtiva õigusnõustaja ametikohale, oleks ta alates 1. veebruarist 2023 saanud suuremat töötasu.

135 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

136 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on liidu vastutuse tekkimise eeldus see, et samal ajal on täidetud teatavad tingimused: institutsioonile etteheidetava tegevuse õigusvastasus, kahju tegelik tekkimine ning põhjuslik seos väidetava tegevuse ja viidatud kahju vahel. Need kolm tingimust on kumulatiivsed, mis tähendab, et kui üks neist ei ole täidetud, ei saa liidu vastutust tuvastada (vt 25. juuni 2020. aasta kohtuotsus XH *vs.* komisjon, T-511/18, EU:T:2020:291, punkt 161 ja seal viidatud kohtupraktika).

137 Kuna käesolevas kohtuotsuses on tuvastatud, et vaidlustatud otsus on õigusvastane, on esimene eespool punktis 136 nimetatud tingimustest käesoleval juhul täidetud.

138 Eespool punktis 136 nimetatud teise tingimusega seoses tuleb eristada mittevaralist ja varalist kahju.

139 Mis puudutab hageja väidetud mittevaralist kahju, siis tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et kui kahju hüvitamise nõue põhineb tühistatud akti õigusvastasusel, nagu käesoleval juhul, kujutab Üldkohtu tühistamisotsus iseenesest endast sobivat ja põhimõtteliselt piisavat hüvitist igasuguse mittevaralise kahju eest, mida hageja võis kanda, välja arvatud juhul, kui hageja tõendab, et talle on tekitatud mittevaralist kahju, mida ei saa tühistamisega täielikult hüvitada. Nii on otsustatud, et akti tühistamine, kui sellel puudus igasugune soovitav toime, ei saa iseenesest olla adekvaatne ja piisav hüvitis tühistatud aktiga tekitatud mittevaralise kahju eest (vt 14. detsembri 2022. aasta kohtuotsus SU *vs.* EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, punktid 108 ja 109 ning seal viidatud kohtupraktika).

140 Käesolevas asjas ei ole hageja tõendanud, et ta kandis mittevaralist kahju, mida ei saa vaidlustatud otsuse tühistamisega täielikult hüvitada.

141 Täpsemalt, vastupidi hageja väidetele ei ole tõendatud, et pärast vaidlustatud otsuse tühistamist jäetakse A tingimata ametisse.

142 Seega tuleb hageja esitatud mittevaralise kahju hüvitamise nõue põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätta.

143 Mis puudutab väidetavat varalist kahju, siis tuleb asuda seisukohale, et hageja nõuab sisuliselt hüvitist asjaomasele ametikohale töölevõtmise võimaluse kaotamise eest.

144 Võimaluse kaotus kujutab endast tingimusel, et see on piisavalt tõendatud, hüvitatavat varalist kahju (vt selle kohta 10. novembri 2010. aasta kohtuotsus Siseturu Ühtlustamise Amet *vs.* Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, punkt 104).

145 Hageja kinnitab, et juhul, kui ta oleks valitud kõnealusele ametikohale, oleks ta nimetatud palgaastmele AD 15, samas kui ta oli AD 14 palgaastmel 2. palgajärgus. Seega kandis ta kahju, mis vastab nende kahe palgaastme põhipalkade erinevusele alates vaidlustatud otsuse jõustumise kuupäevast.

146 Hageja ei ole sellist väidet, millele komisjon pealegi vastu vaidleb, siiski tõendanud. Seega ei ole tõendatud, et hageja oleks võetud kõnealusele ametikohale tööle palgaastmele AD 15, mitte palgaastmele AD 14. Hageja ei ole seega tõendanud tegeliku ja kindla kahju olemasolu.

147 Lisaks tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et võimaluse kaotus peab selleks, et seda saaks tuvastada ja et selle eest makstaks hüvitist, olema tegelik ja lõplik (vt 14. detsembri 2022. aasta kohtuotsus SU *vs.* komisjon, T-296/21, EU:T:2022:808, punkt 83 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellega seoses tuleb märkida, et kuigi president võis hageja vestlusele kutsuda juhul, kui A-ga peetud vestlust ei oleks peetud rahuldavaks, võis ta teise etapi lõpus kutsuda vestlusele ka mõne teise kandidaadi, keda nõuandekomitee teise etapi lõpus välja ei valinud. Seega ei saa käesolevas asjas nõustuda hageja väidetud võimaluse kaotamise tõsiseltvõetavusega.

148 Järelikult tuleb varalise kahju hüvitamise nõue põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätta.

149 Eeltoodust järeldub, et kahju hüvitamise nõuded tuleb jätta rahuldamata.

Kohtukulud

150 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

151 Kuna komisjon on kohtuvaidluse põhiosas kaotanud, tuleb komisjoni kohtukulud jätta tema enda kanda ning mõista hageja kohtukulud vastavalt hageja nõuetele välja komisjonilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Komisjoni 25. jaanuari 2023. aasta otsus, millega nimetati ametisse komisjoni õigusteenistuse kaubanduspoliitika ja Maailma Kaubandusorganisatsiooni töörühma juhtiv õigusnõustaja.**

2. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Jätta komisjoni kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja James Fletti kohtukulud.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 23. juulil 2025 Luxembourgis.

Allkirjad